

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5003** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. М. Д., пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №64812/14.03.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело №19953/2018г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът поддържа, че в Наказателното постановление (НП) неправилно е определена датата на извършване на нарушението, а именно първата дата, следваща месеца, в който нарушението е било извършено (в случая 01.07.2018г.). Счита, че са налице предпоставки за приложение на чл. 415в от Кодекса на труда (КТ), както и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено и НП №22-005309/31.10.2018г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място]. Доводи за неправилност на съдебния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С. (ДИТ), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна.

Прокуратурата на Република България, представлявана от прокурор К. от Софийска Градска Прокуратура (СП) дава мотивирано заключение, за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал. 2 от АПК, и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 22-005309/31.10.2018г., на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 Кодекса на труда, на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 2000 (две хиляди) лева, за това, че в качеството му на работодател дружеството не е изпълнило в определения срок - до 11.11.2017г., даденото му предписание в т.2 по Протокол за извършена проверка № ПР1740437 от 10.11.2017г., а именно: продължителността на извънредния труд на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не надвишава размера на разрешената продължителност за 1 месец - 30 часа, съгласно разпоредбата на чл. 146, ал.2, т.1 от Кодекса на труда (КТ). При извършената проверка за спазване на трудовото законодателство е било констатирано, че М. А. Б., на длъжност „шофьор на автобус - единичен служебен №296“ през месец юни 2018г. е положил 35 часа извънреден труд, с което е била нарушена разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП № 22-005309/31.10.2018г., като първостепенният съд е намалил размера на наложената санкция от 2 000 (две хиляди) на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, при отчитане на основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

За да достигне до този правен резултат решаващият състав на съда е приел, че Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията за тяхната форма и съдържание. Приел е за безспорно установено, че [фирма], в качеството му на работодател, не е изпълнил предписанието, като е допуснал М. А. Б. на длъжност „шофьор на автобус“, през месец юни 2018г. да положи извънреден труд от 35 часа, с 5 часа повече от допустимия размер за един месец – 30 часа. Съдът обаче, е намалил размера на имуществената санкция, като е приел, че няма основание за налагане на административно наказание в размер над минималния установен в закона.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от СРС, 100^{-ен} състав.

Нормата на чл. 146, ал.1 от КТ въвежда забрана продължителността на извънредния труд през една календарна година за един работник или служител да надвишава 150 часа. По силата на легалната дефиниция, дадена в чл. 143 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Нормата на чл. 144 от КТ,

по изключение допуска полагане на извънреден труд, но не дерогира прилагането на ограниченията за максималната му месечна и годишна продължителност за един работник, въведени с чл. 146 от КТ, тъй като извънредният труд по принцип е забранен. В случая за период от един месец (юни 2018г.), служителят на [фирма] на длъжност „шофьор“, М. Б., е положил общо 35 часа извънреден труд. Доколкото безспорно е установено превишаване над разрешения брой часове извънреден труд, то налице е нарушение на закона и контролните органи на инспекцията по труда са приложили правилно закона.

Настоящият касационен състав напълно споделя изводите на СРС и счита, че дружеството е правилно санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, без да е необходимо да се разглежда по същество, доколко тези предписания са законосъобразни, с оглед предвидения за това друг ред на оспорване. В хипотеза на неизпълнено предписание на Инспекцията по труда, нарушението е осъществено с неизпълнение на задължението в определения срок.

Видно от доказателствата по делото, жалбоподателят не е изпълнил задължително предписание № 2, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 10.11.2017 г., като срокът за изпълнение е бил до 11.11.2017 г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол, връчен на 23.10.2018 г., административният орган е установил, че даденото предписание относно продължителността на извънредния труд на работещите на длъжност шофьор на автобус да не надвишава размера на разрешената продължителност за един месец – 30 часа, все още не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол от 03.10.2018 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Неоснователни са възраженията на касатора за пороци в НП относно датата на извършване на деянието – 01.07.2018 г. – първият ден след изтичане на месеца, в който е положен извънредният труд над нормата. Верен е изводът на СРС, че преценката за неспазване на трудовото законодателство в конкретния случай, може да бъде направена в рамките на съответния месец и по конкретно в периода от първо до последно число. Видно от приложената по делото на СРС справка за положен и изплатен извънреден труд на шофьорите в [фирма] – поделение „3.“ за периода от

месец януари 2018г. до месец август 2018г., същата съдържа положения от трима служители извънреден труд сумарно за всеки отделен месец за въпросния период. Следователно от справка не може да се установи, точната дата, на която са превишени часовете извънреден труд за съответния месец, т.е. дали това се е случило в началото, в средата или в края на месец юни 2018г. По тази причина, в АУАН и в НП правилно е определена датата на извършване на нарушението – 01.07.2018г. (първият ден, след изтичане на месеца, в който е положен извънредния труд).

Предвид, че безспорно е установено от доказателствата по делото, че служителят М. Б. е положил извънреден труд от 35 часа за месец юни 2018г., настоящата инстанция намира, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ, тъй като за служителя са произтекли вредни последици. Полагането на труд над допустимите по закон часове, винаги води до вреда за работника, който е лишен от полагащата му се почивка. Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61 ал.1, чл.62 ал.1 и ал.3 и чл.63 ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Обстоятелството, че нарушението не е отстранено незабавно и за работника са произтекли вредни последици, изключва изменение на издаденото НП.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №64812/14.03.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело №19953/2018г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.